

Tänä yönä on kylmä, ja kaupungin valot saavat ilmeettömät kasvosi näyttämään pelottavan tunteettomilta. Sinä et itke, vaan poskiasi juovittavat ensilumen yksinään putoilleet, sulaneet hiutaleet. Minä seison edessäsi, hengästyneenä, takki auki ja sanat hukassa. Tuulikin hiipui juuri nyt. En tiedä, montako kerrosta portaikkoja juoksin. Ja minä pelkään, että tarttumalla käteesi saisin sinut horjahtamaan ja putoamaan reunan yli. Tulin pyytämään sinua olemaan hyppäämättä. En koskaan muistanut sanoa, että voisit aina tulla puhumaan kanssani siitä, mikä sinua vaivaa. Huomasin jäljet ranteissasi, mutten kysynyt niistäkään. Ajattelin kai, ettet tahtoisi kertoa. Annoin sinun pukeutua mustaan ja olla niin kuin tahdoit, uskotellen itselleni että sinä olit vain väsynyt. Kärsit huonosta päivästä. Huonosta viikosta. Kuukaudesta. Ja niin edelleen. Luin kirjeesi, jonka olit täyttänyt yhteen putkeen kirjoitetuista sanoista. Irrallisista lauseista. Kerroit vain sen, minkä halusit kertoa, et mitään ylimääräisiä tarinoita. Sinä vain halusit sanoa hyvästit. Mutta älä hyppää! Tuijotan sinua ja saan taas henkeä. Sinäkin tuijotat minua selkä kohti tyhjyyttä. Ja katseesi on niin tyhjä. Hetken minä jo mietin, kannattaisiko vain antaa sinun mennä. "Älä hyppää!" Ja silloin minä näen sen silmistäsi. Heijastus valoa, pieni elämänilon pisara joka huutaa, että pelasta minut. Ja kun kurotan kädet sinua kohti, nojaudun kohti sinua, valmiina ottamaan kiinni, takertumaan huppariisi, sinä sanot vain sen minkä halusitkin sanoa. "Anteeksi, äiti." Ja katoat ulottuviltani ennen kuin ehdin ottaa sinusta kiinni. Horjahdan käteni haroessa tyhjää ilmaa, missä juuri äsken seisotit. Ja hiukseni roikkuvat kohti tyhjyyttä, johon juuri äsken putosit.